

SEBASTIAN
FITZEK

POTILAS

BAZAR

POTILAS

SEBASTIAN
FITZEK
POTILAS

SUOMENTANUT HELI NASKI

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Heli Naski

Saksankielinen alkuteos *Der Insasse*

Copyright © 2018 by Verlagsgruppe Droemer Knaur
GmbH & Co. KG, Munich

The work has been negotiated through AVA international
GmbH, Germany (www.ava-international.de)
www.sebastianfitzek.de

Kannen suunnittelu Perttu Lämsä

ISBN 978-952-376-137-7

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

”Olen onnellinen ollut, tosin unelmissa vain.”

EDGAR ALLAN POE – DREAMS

1.

Miksi täällä on näin kylmä?

Alhaalla oli aivan liian kylmä siihen nähden, että Myriam astui juuri helvettiin. Ikkunattoman kellarikopin kosteista tiiliseistä tuli mieleen musta karsta tupakoitsijan keuhkoputkissa.

”Varovasti”, kehotti poliisi osoittaen Myriamin päätä. Myriam oli vain metri kuusikymmentäviisi pitkä, mutta hänenkin piti painaa lämmityskellariin astuessaan päänsä kumaraan, jottei se kolahtanut katossa olevaan viemäriputkeen. Tramnitz puolestaan oli kookas ja aivan liian komea näin hirvittävään tapaukseen. Leveät hartiat, korkea otsa, hoikka mutta lihaksikas. Kuin luotu Berliinin poliisikalenterin kanteen, mikäli sellainen oli olemassa. Täällä alhaalla komistuksen vaalea ”en taaskaan ehtinyt nukkua tarpeeksi”-tukka kuitenkin keräsi pölyä ja hämähäkinverkkoja, kun hänen päänsä pyyhki kellarin kattoa. Pieni talo Grunewaldin laidalla oli rakennettu 1920-luvulla. Sen ajan ihmiset olivat ilmeisesti olleet pienempiä.

Eivätkä he taatusti olleet yhtä julmia kuin tämän talon viimeinen asukas. Vai olivatko sittenkin?

Myriam nielaisi ja yritti muistella ystävällisen poliisin etunimeä. Poliisin, joka oli hakenut hänet kotoa ja tuonut tänne.

Vaikka eihän sillä ollut mitään väliä, hän yritti vain suunnata ajatuksensa muualle. Hän ei kuitenkaan onnistunut kehittelemään vaarattomia ajatuksia. Ei täällä kellarissa, joka haisi vereltä, virtsalta ja pelolta.

Ja kuolemalta.

Tramnitz irrotti punavalkoisen sulkunauhan, jonka rikospaikatutkijat olivat liimanneet ristiin avoimeen oviaukkoon. Siinä luki *POLIISIN ERISTÄMÄ ALUE*, ja sanat toistuivat lepattavassa nauhassa yhä uudestaan. Myriamin mielessä ne kuitenkin kääntyivät muotoon: ”*ÄLÄ MENE PIDEMMÄLLE! ÄLÄ KATSO!*”

”Kuulkaa.” Komisario hieroi hermostuneena kolmen päivän parransänkeään. Pölyisen kellarinlampun valo sai hänet näyttämään keltatautiselta. ”Me emme oikeastaan saisi olla täällä.”

Myriam tahtoi sekä nyökätä että pudistaa päätään (*ei*, emme saakaan, mutta *kyllä*, minun täytyy tehdä tämä). Siitä seurasi, että hänen yläruumiinsa nytkähti kummallisesti.

”Mutta kun minä tahdon nähdä *sen*”, hän sanoi.

Hän sanoi *sen*, kuin olisi puhunut esineestä. Nimen lausuminen tuntui hänestä liian hirvittävältä.

”Ylitän valtuuteni. Rikospaikkaa ei ole vielä avattu, ja kuvat...”

”Eivät ne voi olla sen pahempia kuin minun mielessäni olevat kuvat”, Myriam sanoi tuskin kuuluvasti. ”Olkaa niin kiltti, minun täytyy nähdä se omin silmin.”

”Okei, mutta varovasti!” poliisi kehotti toisen kerran ja osoitti nyt heidän edessään olevia portaita. Pieni puuportaitko narisi kuivasti kummankin lenkkareiden alla. Tramnitz veti maidonvalkoisen muovipressun sivuun kuin suihkuverhon.

Sen takana oli eräänlainen etukellari, jota sen omistaja oli luultavasti käyttänyt pukuhuoneena tai vaatesäilönä ennen muutaman askeleen päässä näkyvää, raollaan olevaa palo-ovea, josta mentiin syvemmälle itse helvettiin.

Kuriiripalvelun työasu roikkui siististi kupariputkeen ripustetusta henkarista. Sen vieressä oli paketeilla lastattu säkkikärry.

”Siis sittenkin”, Myriamilta pääsi.

Tramnitz nyökkäsi. Hän räpytteli silmiään, aivan kuin niihin olisi mennyt tunkkaisessa hengitysilmassa leijuvaa pölyä. ”Epäilyksenne vahvistui.”

Herranjumala.

Myriam piteli kurkkuaan pystymättä hengittämään, suu rutikuivana.

Kun poliisi ei ollut vielä viikkojen päästäkään löytänyt mitään merkkejä Laurasta, Myriam oli ryhtynyt etsimään tyttärtään omin päin. Hän oli jututtanut vielä kerran kaikki naapurit ja kauppojen työntekijät lähellä Schweizer Viertel in leikkikenttää, jolla hänen tyttärensä oli viimeksi nähty.

Poliisi ei ilmeisesti ollut ottanut tosissaan erään iäkkään, hiukan dementoituneen kerrostaloasukkaan lausuntoa tai ainakaan ryhtynyt sen pohjalta mihinkään toimenpiteisiin, varmaankin siksi, että vanhus hukkasi puhuessaan tämän tästä punaisen langan ja uppoutui yhtäkkiä muistoihinsa. Joka tapauksessa vanha nainen kertoi tarkkailleensa sieppauspäivänä erästä kuriiripalvelun lähettiä. Hänen oli käynyt sääliksi miestä, jota kukaan ei ollut auttanut tämän monien pakettien kanssa. Mies oli joutunut raahaamaan ne kaikki koko pitkän matkan Altdorfer Straß en kerrostalolta takaisin DHL:n pakettiautolleen, koska vastaanottajat eivät olleet kotona.

Sitten vanhuksen ajatukset eksyivät hänen sisarenpoikaansa, mikä ei parantanut hänen uskottavuuttaan.

Ja silti hän antoi kaikkein tärkeimmän vihjeen!

”Mies tosiaan esiintyi lähettinä”, Tramnitz vahvisti ja hipaisi jalallaan noin puolentoista metrin korkuista pakettikasaa, joka nojasi seinään säkkikärryn vieressä. Myriamin hämmästykseksi ja kauhuksi kasa kaatui, vaikka poliisi oli juuri ja juuri koskettanut sitä.

”Pahvimassaa”, Tramnitz selitti. ”Onttoja.”

Ontto jäljitelmä.

Metri viisikymmentä korkea.

Tarpeeksi suuri seitsemänvuotiaalle.

”Laura”, Myriam voihkaisi. ”Minun pikkuiseni. Mitä se mies teki hänelle?”

”Tainnutti, piilotti tähän jäljitelmään ja kantoi kenenkään estämättä pakettiautoonsa. Tulkaa.”

Tramnitzin vahvat kädet avasivat palo-oven, jonka ulkopuolelle oli liimattu Sound & Drumlandin tarra. Saattoiko se hirviö rakastaa musiikkia?

Kuten Laura.

Myriam ei voinut olla ajattelematta lasten pianoa, jonka hän oli ostanut vasta viime kesänä ja joka oli seissyt olohuoneessa viime viikot niin sietämättömän hiljaa. Täällä alhaalla oli sitä vastoin sietämätön meteli. Astuessaan neliskanttiseen kellariin Myriam oli kuulevinaan tyttärensä huudot. Niiden muisto kaikui ruumiinharmaista seinistä ja laattalattiasta, jonka keskellä oli viemäri. Heidän yläpuolellaan roikkui paljas, valkoisella maalilla roiskittu hehkulamppu, joka näytti levittävän enemmän varjoja kuin valoa.

”Mikä tuo on?” Myriam rääkäisi ja osoitti heidän edessänsä seinän vieressä metallipöydällä olevaa laatikkoa.

Tramnitz raapi ajeltua niskaansa ja tarkasteli kulmikasta puulaatikkoa. Metallipöytä muistutti oikeuslääkärin ruumiinavauspöytää. Laatikko oli rakennettu ruskeasta puristepuusta, se oli noin puolitoista metriä pitkä ja kolmekymmentä senttiä korkea. Myriamin ja Tramnitzin puoleisella pitkällä sivulla oli kämmenenleveyden välein kaksi pyöreää reikää, hiukan suurempia kuin pingismailan lapa. Reikiin oli pingotettu läpinäkymätöntä kelmua, samoin kuin laatikon päälle, joten Myriam ei nähnyt, mitä sen sisällä oli.

”Se on keskoskaappi”, sanoi Tramnitz, ja kellarihelvetissä tuli yhä kylmempi. Myriamia kuvotti, kun hän tajusi reikien esittävän aukkoja, joiden kautta ”keskoskaapin” seinien sisälle kätkeytyvää olentoa saattoi koskettaa.

”Mitä se mies teki hänelle? Mitä hän oikein teki minun lapselleni?” Myriam kysyi katsomatta Tramnitzia.

”Tekijä työskenteli monta vuotta keskososastolla, kunnes hänet erotettiin sopimattoman käytöksen vuoksi. Hän ei koskaan toipunut siitä. Hän loi tänne alas oman vauvasastonsa.”

”Mitä tarkoitusta varten?”

Myriam astui lähemmäksi ja ojensi toisen kätensä mutta vapisi liikaa. Hän ei pystynyt siihen. Oli kuin ”keskoskaapin” ympärillä olisi ollut magneettikenttä, joka hylki hänen sormiaan sitä voimakkaammin, mitä lähemmäksi hän meni irrottaakseen kelmun. Tramnitz astui hänen taakseen, kosketti kevyesti hänen olkapäätänsä ja rykäisi. ”Tahdotteko sitä todella?”

Myriam ei juossut kirkuen pakoon, vaan nyökkäsi.

Poliisi repi muovikelmun pois, eikä Myriam ehtinyt sulkea silmiään ajoissa. Hän oli nähnyt sen, ja kammottava kuva syöpyi hänen muistiinsa kuin polttorauta eläimen ihoon.

”Laura”, hän älähti huohottaen, sillä siitä ei ollut epäilystäkään. Ruumis oli tosin kauttaaltaan hajuja sitovan kissanhiekan peitossa, ja ammollaan olevien silmien alla kiemurtelivat jo madot, mutta Myriam oli tunnistanut hänet: hymykuopasta leuassa, syntymämerkistä oikean kulmakarvan vieressä, Lillifee-hiussoljesta, joka kesytti hänen oikutelevan otsatukkansa.

”Hän piti työstä huolta.”

”Mitä?”

Myriamin mieli oli kaukana todellisuudesta, se oli vajonut tuskan ja ahdistuksen mereen. Poliisin sanat iskeytyivät hänen tajuntaansa kuin jostain toisesta ulottuvuudesta, eikä niissä ollut mitään järkeä.

”Hän ruokki tyttöä, antoi lääkkeitä ja lämpöä. Ja rakkautta.”

”Rakkautta?”

Myriam epäili seonneensa.

Hän kääntyi katsomaan Tramnitzia. Hänen kyöneleensä sumensivat poliisin komeat, symmetriset kasvot kuin kaatosade.

Myriamin tyrmistykseksi Tramnitz hörähti nauruun. ”Mahtavaa! Teidän ilmeenne oli vielä paljon parempi kuin odotin!”

Sillä hetkellä Myriam oli varma, ettei Jumalaa ollut enää olemassa. Nyt olivat enää vain hän, Lauran ruumis ja paholainen hänen edessään.

”*Sinä et ole mikään poliisi*”, Myriam tahtoi huutaa. ”*Sinä sen teit! Sinä sieppasit minun lapseni, kidutit häntä ja murhasit hänet!*”

Mutta sanat eivät enää ehtineet ulos Myriamin suusta, sillä ne pysäytti suoraan hänen silmiensä väliin iskeytynyt kirves.

Viimeinen ääni, jonka hän kuuli tässä elämässä, oli kivulias räjähdys, kuin kokonainen metsällinen rutikuivia oksia olisi katkennut hänen korvansa juuressa. Siihen sekoittui ainoastaan Guido Tramnitzin iljettävä nauru tämän iskiessä yhä uudestaan ja uudestaan. Ja taas.

Kunnes kaikki Tramnitzin ja Myriamin ympärillä oli pelkkää punaista sumua, sitten viimeinen, ankara kipu. Sitten ei enää mitään. Ei enää edes mustaa.

2.

TILL BERKHOFF

Vauva oli tukehtumaisillaan, mutta se oli kaljupäälle samantekevää.

Hän kohotti nyrkkiään ja jysäytti sen kuin Torin vasaran Tillin konepellille. ”Aja romusi pois täältä, tämä on yksisuuntainen katu!”

”Jatkakaa painelua. Kolme kertaa peräkkäin, kuten neuvoin. Osaatte kyllä”, sanoi Till, joka oli juuri noussut ambulanssistaan.

Hän ei puhunut edessään seisovalle jättiläiselle, jonka urheiluasua oli tämän lihaksille kolme numeroa liian pieni, vaan puhelimesta panikoivalle äidille, joka oli vähällä ruveta hyperventiloimaan.

Hätäpuhelu oli tullut läpi viisi minuuttia sitten. Siitä lähtien Till oli yrittänyt kauko-ohjata äitiä. ”Sitten taas suusta suuhun -hengitystä. Me olemme kohta siellä.”

Mikäli herra Raskassarja päästää meidät vihdoin ohi.

He olivat kiertäneet Eichkampstraßealla olleen onnettomuuden oikaisemalla Eichkatzwegin kautta ja olivat linnuntietä enää noin neljänsadan metrin päässä naisesta. Mutta koska tämä idiootti ei suostunut siirtämään katumaasturiaan,

heidän ambulanssinsa ei päässyt eteenpäin ahtaalla yksisuuntaisella kadulla, jolla ei ollut edes jalkakäytävää. Ja näytti vahvasti siltä, että moukka tahtoi käyttää omankädenoikeutta ja pakottaa ambulanssin peruuttamaan.

”Sanon enää kerran, ja sitten tulee turpaan, että roikaa.” Lihaskimppu vilkaisi taakseen. Hänen autossaan istuva punatukkainen luuviulu oli parhaillaan punaamassa pumpattuja huuliaan. ”Olet minun tielläni, ja minulla on kiire.”

Till hengitti syvään ja laski kännykkänsä hetkeksi alas. ”Kuules nyt, miltä tämä sinusta näyttää?” hän kysyi.

Hän osoitti ambulanssia, jota idiootti oli juuri täräyttänyt ja jonka vilkkuvalo pyöri mykkänä katolla.

”Minun on päästävä Dauerwaldwegille, enkä taatusti peruuta nyt tuon pullonkaulan läpi vain siksi, että sinä ehdit ajoissa kuntosalille.”

Ei ollut mitenkään harvinaista, että ohikulkijat valittivat tien tukkivista hälytysajoneuvoista, mutta tämä oli jopa Berliinin mittapuulla rankkaa suunsoittoa. *Tosin*. Vasta eilen Tillin tuulilasiin oli ilmestynyt Lankwitzissä lappu, jossa luki: ”*Vaikka pelastattekin ihmisiä, teillä ei ole oikeutta saastuttaa ilmaamme pakokaasuillanne. Sammuttakaa seuraavalla kerralla moottori siksi aikaa, kun kannatte potilaan talosta!*”

Huolestunut raivopääkansalainen oli tuskin tullut ajatelleeksi, että silloin he olisivat sammuttaneet myös aivohalvauspotilaiden elämää ylläpitävät laitteet. Tai se oli ollut hänelle samantekevää. Yhtä samantekevää kuin tukehtuva vauva tälle lihavuorelle.

”Haloo! Oletteko vielä siellä?” Till kuuli äidin huutavan hädissään, kun kaljupää tuli lähemmäksi.

Till painoi kännykkää tiukemmin korvalleen. ”Kyllä, kyllä, olen yhä täällä. Jatkakaa suusta-suuhun-hengitystä!”

”Vauva muuttuu siniseksi. Voi luoja. Minusta tuntuu, että hän...”

”Anna olla!” Tillin työpari huusi hänen takaansa. Aram oli jo noussut ambulanssista lääkelaukun kanssa. ”Peruuta sinä, minä juoksen yksin edeltä.”

”Niin, tottele mutakuonoa”, nauroi kaljupää. ”Hus siitä, peruuta jo!”

Ja siinä se oli taas, tuttu kutina sormenpäissä. Tillin aivojen lähettämä varoitusmerkki, kun hän oli tekemäisillään virheen. Till ei tiennyt, oliko syynä moukan hänen kurdisyntyiselle työparilleen heittäjä loukkaus vai oliko hänen mittansa jo valmiiksi täynnä. Joka tapauksessa puolivuotiaan vauvan henki oli vaarassa. Viimeksi hän oli tuntenut tämän neulanpistoja muistuttavan kihelmöinnin sormenpäissään kolme viikkoa sitten tulipalokeikalla. Jonka jälkeen hän oli joutunut kurinpitomenettelyyn.

Till oli palomies, pelastusyksikön jäsen. Ensihoitokoulutuksen saanut ylipalomies. Oikeastaan hänen ei olisi kuulunut ollenkaan leikkiä ensihoitajaa täällä Westendissä, vaan juosta etulinjassa paineilmahengityslaite päällä ja hakku tannassa palavaan rakennukseen.

Oikeastaan.

”*Liian impulsiivinen käytös. Piilevä vaara työtovereille*”, luki psykologisessa lausunnossa, jonka perusteella hänet oli siirretty. Arvonalennus ambulanssin ensihoitajaksi Lounais-Berliiniin.

Ja kaikki yhden saakelin kissan vuoksi. Mutta mitä muutaakaan hän olisi voinut tehdä? Se vanha mummo oli itkenyt

katkerasti ja tilittänyt, että Karvakuono oli ainoa, mitä hänellä enää oli. Niinpä Till oli noussut uudestaan liekkeihin mummon yläkerran asuntoon. Lopulta yksi työkavereista oli joutunut tulemaan apuun.

Hiukan ennen tuleen juoksemistaan hän oli tuntenut tämän kutinan sormissaan. Se oli varoittanut häntä möhlimästä taas. *Tällä kertaa*, hän sanoi itselleen nyt, *otan sen toissani*. Hänellä ei edes ollut aikaa tähän hölmöilyyn, ja sen lisäksi herra Raskassarja kuului selvästi eri painoluokkaan. Till ei suinkaan ollut pieni ja heiveröinen, mutta hän kyllä osasi arvioida katutappelijat ja taistelulajien harrastajat. Ja niissä lajeissa edessä seisova moukka oli häneen nähden aivan ylivoimainen.

”Okei, viisaampi antaa periksi”, Till huokaisi moukan nauraessa pilkallisesti.

Hän nousi taas ambulanssiin ja käynnisti moottorin kädet kihelmöiden. Laittoi vaihteen silmään ja yritti niellä raivonsa.

Hän odotti vielä, kunnes idiootti istui maasturissaan.

Sitten hän lähti liikkeelle.

Puoli sekuntia myöhemmin hän osui konepeltiin.

Törmäyksen voima ei riittänyt laukaisemaan turvatyynyjä, mutta lihavuori ei ollut vielä kiinnittänyt turvavyötään ja löi päänsä rattiin.

Punapää huusi niin kovaa, että Till kuuli sen jopa kahden tuulilasin läpi ja särkyvän lasin, muovin ja kromin rytinän yli, huolimatta renkaiden kirskeestä asfaltilla, kun nainen paiskautui taaksepäin maasturin mukana.

Miltei heti vasemmalla puolella avautui ajokaista, ja Till riuhtaisi rattia kaasu yhä pohjassa ja painoi kieppuvilla renkaillaan runnellun maasturin sivuun. Samalla hän tuli

kolhineeksi kahta muuta parkissa olevaa autoa. Mutta reitti oli vihdoinkin vapaa, ja Tillin piti painaa jarrua, jottei singahtanut nuolena Alte Alleen suuntaan.

Till pysäytti ambulanssin, avasi kuljettajan oven ja käännähti katsomaan taakseen ajotielle, missä Aram seisoi sokissa pahasti lommoilla olevan maasturin vieressä, josta lihavuori yritti juuri kömpiä ulos. Miehen nenä oli murtunut, kasvot olivat veressä ja hän näytti olevan aivan sekaisin.

”Vauva ensin!” Till huusi työparilleen. ”Nenä voi odottaa.”

3.

KAHDEKSAN TUNTIA MYÖHEMMIN

”Tahdon näyttää sinulle jotain”, Max sopersi puoliksi kuiska-
ten, puoliksi itkien.

Till säpsähti, koska Max oli jälleen kerran hiipinyt sisään
kuin eliittisotilas. Till oli, kuten aina, jättänyt parvella olevan
työhuoneensa oven auki. Hän vihasi suljettuja tiloja yhtä pal-
jon kuin rakasti kuusivuotiasta poikaansa, joka osasi leijua
portaat ylös äänettömästi.

”Mitä sitten, pikkukaveri?”

Till paukautti kiinni läppärinsä, jolla hän oli luonnostellut
lausuntonsa, vaikkei se oikeastaan maksanut vaivaa. Asia oli
selvä, mitäpä selittämistä siinä oli tutkintalautakunnalle?

Aivan, hän oli jälleen polttanut päreensä. Aivan, hän oli
taas käyttäytynyt impulsiivisesti ja hillittömästi, tällä ker-
taa jopa todistajien nähden, jotka vahvistaisivat, että hän
oli seonnut ja murtanut paikallisen asukkaan nenän sekä
aiheuttanut satojen tuhansien peltivahingot yhteensä neljälle
ajoneuvolle. Vähät siitä, että hän oli muutamaa minuuttia
myöhemmin pelastanut vauvan. Ambulanssia ei sopinut
käyttää panssarivaununä ehtiäkseen ajoissa pelastuskeikalle.
Till saisi potkut viimeistään sitten, kun lehdistö revittelisi

tapauksella ja nimeäisi hänet Raivohulluksi ambulanssimieheksi.

”Sain Millennium Falconin valmiiksi.”

Hänen poikansa kantoi harmaan legoavaruuslaivan työhuoneeseen kuin pyhänjäänöksen.

”Onpa hieno!” Till kehui miettien samalla, oliko pedagogisesti mielekästä antaa Maxin rakentaa kuusivuotiaana juuri lasertykeillä varustettu Star Wars -avaruusalus. ”Mahtavaa, laatikossahan luki, että sen ikäsuositus on yhdeksästä vuodesta ylöspäin”, hän lisäsi, vaikka tiesi moisten ikärajojen olevan usein täysin hatusta vedettyjä. Eräs lelujen suunnittelija, jonka varaston tulipalon he olivat kerran sammuttaneet, oli kertonut hänelle luottamuksellisesti: ”Jos asiakas empii, väitämme lelun olevan vanhemmille lapsille. Silloin vanhemmat ajattelevat, että heidän tenavansa on pieni nero.”

”Tuossa on Han Solo, ja tämä tässä taitaa olla Chewbacca? Ja ohjaamossa istuu itse Luke Skywalker. Vau. Täydellistä. Joten mikä sinua itkettää?”

Max nosti nenänsä pystyyn ja jahkaili. ”Äiti”, hän sanoi lopulta.

”Mitä äidistä?”

”Äiti sanoi, etten saa.”

”Mitä sinä et saa?”

”Näyttää sitä hänelle.”

Till hymyili ja pörrötti pojan tuuheaa ruskeaa tukkaa, jonka tämä oli perinyt äidiltään Ricardalta. Samoin kuin täydelliset huulensa ja pitkät silmäripsensä.

Silti useimmat sanoivat pojan tulevan isäänsä. Se saattoi johtua ainoastaan suurista, tummista silmistä, jotka näyttivät aina surullisilta, myös silloin harvoin, kun poika hymyili.

”Taidat tarkoittaa ’hänellä’ Annaa?” Till vilkaisi parven ikkunasta ulos. Naapuritalojen katoilla oli kasoittain lunta, jota Buckowiin oli satanut edellisenä yönä. Naapurin tyttö oli Maxin ensirakkaus ja todellinen kaunotar, se Tillin oli pakko myöntää. Anna oli myös fiksu, mukava ja kohtelias – kerrassaan täydellinen miniä. Ainoa mutta oli kaksikon pikku-riikkinen ikäero. Anna oli seitsemäntoista ja valmistautui ylioppilaskirjoituksiin, kun taas Max oli vasta ekaluokkalainen ja aikoi palomieheksi. Kuten isänsä.

Anna oli kuitenkin leikissä mukana. Hän ei pannut pahakseen Maxin kaihoisia katseita, salli toisinaan pojan halata häntä ja jopa vastasi tämän kömpelöihin rakkauskirjeisiin. Hän tervehti Tilliä aina huikkaamalla: ”Hei, appiukko!” eikä kertonut Maxille, että seurusteli vakituisesti nuorukaisen kanssa, joka haki hänet toisinaan moottoripyörällä. Anna ei tahtonut Maxin pienen sydämen särkyvän.

”Onko Anna sitten kotona?” kysyi Till.

Max nyökkäsi.

”Mutta äiti kielsi sinua menemästä sinne?”

”Olisin vain halunnut näyttää tämän ihan äkkiä.”

”Hmm, ymmärrän. Anna ilahtuu varmasti.”

Till pohti, miten selviytyisi tilanteesta joutumatta vaikeuksiin. Hän ei totisesti tarvinnut enää yhtään riitaa ja kyyneliä tälle päivälle. Kaiken tapahtuneen jälkeen hän kaipasi harmoniaa. Lopulta hän päätyi jälleen kerran keskitiehen, joka oli tosiasiaassa keho kompromissi.

”Okei, pikkukaveri. Tehdään diili. Putsaat kissanvessan ja saat siitä hyvästä piipahtaa vielä Annan luona näyttämässä Millennium Falconin. Miltä kuulostaa?”

MITÄ OLISIT VALMIS TEKEMÄÄN RAKKAIMPASI VUOKSI?

Kaksi ihmistä kylmäverisesti murhannut mies on saatu satimeen. Lakimiehensä komennuksesta hiljaisena pysyvä murhaaja istuu tuomiotaan pahamaineisessa psykiatrisessa vankisairaalassa. Rikokset eivät ole kuitenkaan päättyneet tähän: mies on kidnapannut ennen kiinni jäämistään kuusivuotiaan Max-pojan, eikä poliisilla ole yhtäkään johtolankaa, jonka avulla he pääsisivät pojan jäljille. Todisteiden puutteessa poliisi ei voi tehdä muuta kuin odottaa kidnappajan tunnustusta.

Maxin isä ei voi seurata tilannetta sivusta. Hänen täytyy saada selville poikansa kohtalo, vaikka sen saavuttaminen kääntäisi hänen elämänsä peruuttamattomasti pääläelleen. Ainoa keino on nyhtää totuus kidnappajalta vaikka väkivalloin. Ja tätä varten hänen täytyy soluttautua potilaana samaan vankisairaalaan.

Sebastian Fitzekin *Potilas* on syvälle ihmismielen pimeään puoleen sukeltava trilleri miehestä, jolla ei ole mitään menettävää. Fitzek kaappaa lukijan mukaansa lukkojen taakse eikä päästä irti ennen kuin raaka tarina on saatu päätökseensä.

